

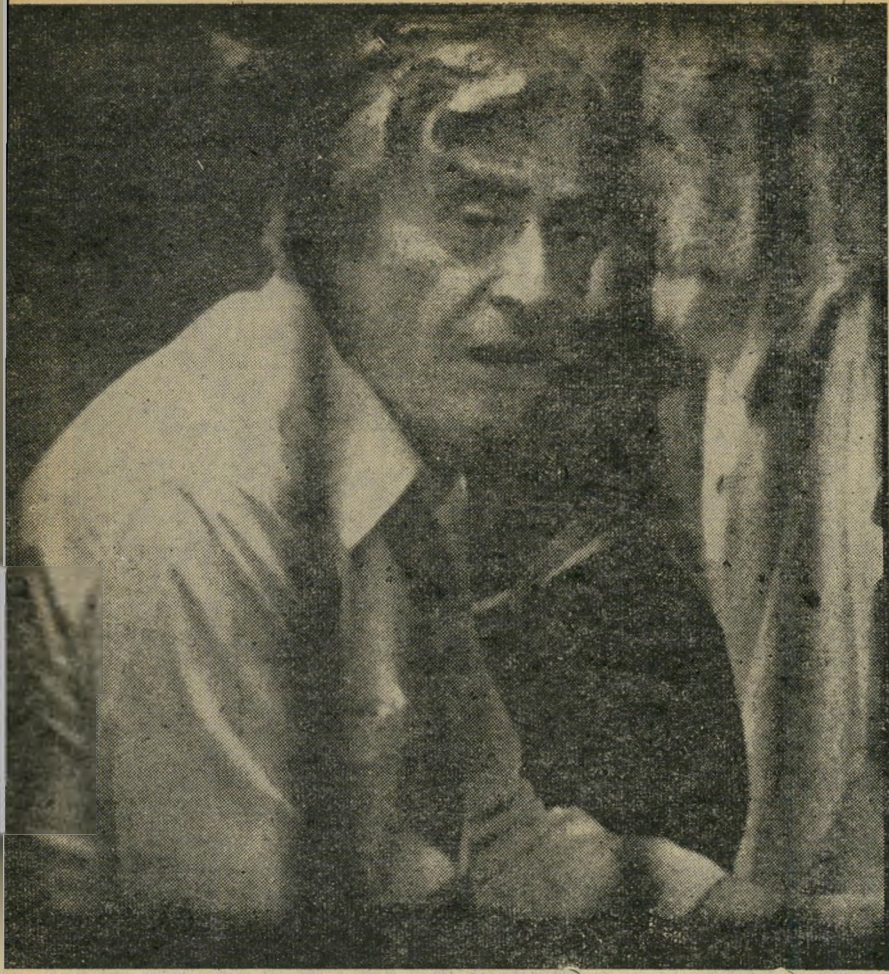
„לרמות? מה פיתאוס! אני מטומטם?“

ה כותרת בשבועון הגרמני שטרן בישרה: „הגנב הגדול חזר — גיי אורג וינטנר וכנופיייתו רימו גרמנים עשירים במיליוני מארקים. הוא ברח לישראל. עכשיו חזר לגרמניה.“

לא היתה זאת הפעם הראשונה שבה טיפל השבועון ב„גדול הרמאים בתולדות גרמניה החדשה, מאז ימי הרייך השלישי.“ לפני שנתיים הקדיש לו כתבה גדולה (העולם הזה 2065).

גיבור הפרשה למד את מיקצועו בשוק-

הרוכלים בבודפשט בהונגריה. בהיותו נער, במלחמת העולם, התמחה במיקצוע מסור כן: הוא גנב ממיסעדות את מעיליהם של קציני הוורמאכט הגרמני, ומכר אותם. בכך פירנס את משפחתו. אחרי המלחמה העביר את פעולתו לגרמניה, מכר שערי נים זולים לפועלים תמימים ושטיחים פרי טיים לעשירים. ללקוחות סיפר כי השטיח חים, שאותם מחר במחירים מופקעים, באו מטירתיהם של אצילים הונגריים מיאושים, אשר ירשו אותם מאבות-אבותיהם.

גיאורג ורדי-וינטנר בתל-אביב * „מותר לחסוך על הכל, אך לא על עורכידין!“

העין הרעה של מסי-ההכנסה. כי התמור נותן נקנו, בדרך כלל, בכסף שחור. אחד מגדולי העשירים של גרמניה קנה מווינטנר תמונה של ליאונארדו דה-וינצי צי. לאחר מכן קנה תמונות נוספות. כאשר לא יכול היה למכור, לא האמין איש שהן אכן של הציירים הגדולים. הוא שקע בצרות, נאלץ להיכנס לעסקים יותר ויותר ממוקפקים. תמיד בעזרת חבריו של וינטנר, עד שהפסיד הון של מאות מיליוני מארקים. כאשר נפטר, היה שקוע בחובות של 40 מיליון מארקים. אחד מיו-

לשם כך עבר אצל אחד מידידיו, שהיה באמת אציל הונגרי, קורט מוזרו במינץ הגיו ובנימוסיו של העולם הגדול, וקנה לו כרטיס-כניסה לחברה הטובה של גרמניה. משם עבר לעסקים טובים עוד יותר. הוא יעץ לחבריו החדשים היכן אפשר לעשות רווחים גדולים מבלי שמסי-ההכנסה יידע על כך: במירוצי-סוסים. הוא טען כי יש לו קשרים עם בעלי-סוסים, הקובר עים ביניהם מראש את תוצאות המירוץ צים. כך הוציא מאות אלפי מארקים מקלפי אמונה. כאשר נכשל הסוס שהלקוח התמים

אישה-החברה התל-אביבי, שהוגדר על-ידי שבועון גרמני כ„גדול הרמאים של גרמניה החדשה“, חזר לגרמניה

עציהמס שלו מסר את וינטנר למישרה. החוקרים עטו על וינטנר. אולם הוא נעלם. נראה שקיבל אזהרה „מבפנים“. הוא הגיע ביולי 1969 לישראל, כשבכיר סו — לדברי שטרן — תישעה מיליוני מארקים. שותפיו וחבריו נדדו לכלא.

שם עליו את הוננו, היה התירוץ: „מה אפשר לעשות? ברנע האחרון חלה הסוס בשפעת!“

סמרטוטים מתל-אביב

מספר „שטרן“: „גיאורג וינטנר יושב בינתיים בביתו היפה על שפת ימה של תל-אביב, חי על שמפניה (גרי-מנית) ונשים (שלוש בבת אחת) ומוסיקה (היידן). וחלם על שיבתו לארץ המטומר טמים שעל גדות הרייך. בינתיים יושב שעות ארוכות בקפה רול בתל-אביב והפך אישה-חברה. הוא שאל את עורכידינו רבייה-השפעה אם הוא יכול לחזור מבלי להסתכן. אך אלה — ביניהם אחד שהפך בינתיים נשיא בית-המישפט העליון בגרמניה, ושביקר אותו בישראל — השיבו לו שלא הגיע עדיין הזמן. הפשעים טרם התיישנו. בינתיים הקים וינטנר, ששינה את שמו לוורדי, מיפעל של ג'ינס ברחוב דינגוף בתל-אביב. הוא מכר לגרמניה את תר צרתו. כיצד ירד מבדי-תמונות של רמי בראנט (כביכול) לבדייטכסטיל? (המשך בעמוד 74)

תמונות שחורות

לפני 15 שנה נכשל וינטנר בפעם הראשונה, ונידון למאסר של שנה וחצי. הלקח שלו, המנחה אותו מאז: „מותר לחסוך על הכל, אך לא על עורכידין!“ הוא לקח מאז את הטובים ביו, תר, לרוב הברי-פרלמנט בעלי השפעה פו-ליטית. כי בגרמניה, כמו בישראל, קיים סוג של עורכידין שהם חברי הפרלמנט, היודעים לנצל את מעמדם הפרלמנטרי כדי לעזור ללקוחות תמורת שכר-טירחה מפול-פל.

עורכידין של וינטנר שיכנע את בית המישפט כי המשך מאסרו יסכן את חייו, מכיוון שלקה בקיבה בימי ילדותו הקשה כפליט במלחמה. אחרי חודשים וחצי של מאסר שוחרר.

או עבר למיקצוע חדש: הוא מכר תמונות ישנות. הן לא היו מזוייפות, חלילה. הן היו אמיתיות לגמרי, אך לא נשאו שמות של ציירים יקרים. וינטנר קנה בכסף טוב תמונות של מומחים, שקבעו כי התמור נותן ציורו בידי רמבראנט וציירים חשודים אחרים, ובכך העלו את המחירים ל-גבהים אגדתיים. כאשר רצה הקונה למי כור את תמונתו היקרה והסתבר לו כי ערכה מועט, חשש ללכת למישרה, מפני

וינטנר וירידה בגרמניה, בימי הזוהר שמפניה ושלוש נשים בבית אחד

* כפי שצולם על-ידי העולם הזה במיפעל-הג'ינס שלו ברחוב דינגוף. הוא צעק על הצלם: „הסתלק מפה!“